

Arrest

nr. 240 130 van 27 augustus 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X - X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN NIJVERSEEL
Herpoel 30
1840 LONDERZEEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Syrische nationaliteit te zijn, op 20 januari 2020 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 31 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 augustus 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Op 19 augustus 2019 dienen de verzoekende partijen een verzoek om internationale bescherming in bij de Belgische autoriteiten.

1.2. Uit een schrijven van 3 oktober 2019 van de Dublin Unit van Griekenland blijkt dat de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus hebben verkregen van de Griekse autoriteiten op 21 mei 2019 en dat zij op 8 augustus 2019 een verblijfsvergunning voor begunstigden van internationale bescherming hebben verkregen geldig van 21 mei 2019 tot 20 mei 2022.

1.3. Op 7 januari 2020 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing tot niet-

ontvankelijkheid van het verzoek omdat de verzoekende partijen internationale bescherming genieten in een andere EU-lidstaat. Deze beslissingen zijn de bestreden beslissingen.

De eerste bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Al-Sukhnah in de provincie Homs. In 2015 verliet u Al-Sukhnah samen met uw vrouw nadat uw huis vernietigd was en uw zoon stierf in een bombardement. U vestigde zich gedurende twee jaar in Azaz in de provincie Aleppo. Toen het geweld zich ook naar daar verspreidde, verhuisde u naar Sarmada in de provincie Idlib. Vervolgens vertrok u in mei 2019 uit Syrië en vluchtte u via Turkije naar Griekenland. U verbleef anderhalve maand in een tent in een vluchtelingenkamp op het Griekse eiland Samos en huurde vervolgens nog 15 dagen met behulp van vrienden en familie een huis in Athene. U stelt dat u geen verzoek tot internationale bescherming indiende in Griekenland, maar dat ze enkel uw vingerafdrukken namen en een kort kennismakingsinterview afnamen.

U verliet vervolgens Griekenland aangezien uw vrouw er geen medische hulp kreeg omdat jullie geen verblijfspapieren hadden. U reisde via Albanië, Montenegro, Bosnië, Kroatië en Italië naar België en kwam hier aan op 12 augustus 2019. U diende op 19 augustus 2019 een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Syrische identiteitskaart, de Syrische identiteitskaart van uw vrouw F.W. (...) en uw familieboekje.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. Uit de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u de vluchtelingenstatus hebt verkregen in Griekenland op 21.05.2019.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

U verkeert niettemin in de mogelijkheid om elementen aan te brengen waaruit kan blijken dat de bescherming die u in deze lidstaat werd verleend, niet actueel of ontoereikend zou zijn.

In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat de omstandigheden in het vluchtelingenkamp ondraaglijk waren en dat uw vrouw geen toegang had tot de gezondheidszorg.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie

genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Ten eerste dient in verband met uw verzoek om internationale bescherming in België te worden vastgesteld dat u ondanks de informatie in uw administratief dossier, blijft volhouden dat u geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Griekenland noch dat u er een internationale beschermingsstatus zou hebben verkregen (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 20.12.2019, p. 5, 7, 8). Nochtans blijkt uit de informatie die door de Griekse asiel- en migratiediensten aan de Belgische asielinstanties werd overgemaakt, dat u en uw echtgenote op 21 mei 2019 internationale bescherming werden toegekend (zie CGVS, p. 5).

Bovendien komen ook uw verklaringen in verband met de verblijfsduur van u en uw gezin in Griekenland niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo verklaren u en uw echtgenote beiden dat jullie pas in mei 2019 uit Syrië zijn vertrokken (zie verklaring DVZ dd. 06.09.2019, punt 37 en zie verklaring DVZ W.F. (...) dd. 06.09.2019, punt 37). Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat er bij jullie reeds op 21 september 2017 vingerafdrukken werden afgenomen in Griekenland. Bovendien zijn ook uw eigen verklaringen wat betreft uw verblijfsduur in Griekenland tegenstrijdig. U verklaart voor de DVZ en het CGVS immers amper twee maanden in Griekenland te hebben verbleven en dat u daar in mei 2019 bent aangekomen en er op 8 juli 2019 alweer vertrok (zie verklaring CGVS, punt 37 en zie CGVS, p. 5). Volgens deze verklaringen kwam u dus in de lente in Griekenland aan en vertrok u er in de zomer. Het is dan ook vreemd dat u eveneens verklaart dat u en uw vrouw tijdens de winter op Samos anderhalve maand in een tent verbleven (zie CGVS, p. 4, 6). Uit het gegeven dat u en uw echtgenote onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen afleggen over jullie verblijfsduur in Griekenland en dat jullie ontkennen daar internationale bescherming te hebben genoten, blijkt dat jullie de Belgische asielinstanties geen zicht wensen te bieden op jullie werkelijke verblijfsomstandigheden in Griekenland.

Tevens blijkt ook uit de rest van uw verklaringen die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België hebt afgelegd, niet dat uw voorgehouden levensomstandigheden in Griekenland kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Verwijzend naar uw lekkende tent en het slechte eten in het tentenkamp in Samos, wordt opgemerkt dat u verklaart dat u na anderhalve maand in dit kamp terecht kon in een huurwoning in Athene, die u met de hulp van kennissen en verwanten kon bekostigen (zie CGVS, p. 4 en 9). Daarnaast blijkt uit de verklaringen die uw echtgenote voor de DVZ aflegde, dat jullie € 140 per maand overheidssteun genoten, hetgeen u ontkent (zie vragenlijst CGVS bij DVZ W.F. (...) dd. 18.11.2019, punt 3.5 en zie CGVS, p. 9).

Bovendien blijkt uit uw overige verklaringen dat u niet de intentie had om een leven op te bouwen in Griekenland. Zo stelt u, gevraagd naar de redenen voor uw vertrek uit Griekenland, als eerste dat u nooit de bedoeling had om in Griekenland te verblijven en dat u er op doorreis was (zie CGVS, p. 6). Gevraagd over uw verblijfsomstandigheden in Athene stelt u dat het een tijdelijk verblijf betrof en dat u toen bezig was met uw reis (zie CGVS p. 8). Gevraagd waarom u niet geprobeerd hebt een leven op te bouwen in Griekenland stelt u dat het nooit uw bedoeling is geweest om zich daar te settelen (ibid.). Gevraagd of u ooit gewerkt hebt in Griekenland, antwoordt u ontkennend. Gevraagd waarom niet stelt u dat u zich bezig hield met het regelen van uw reis en dat u daarom geen tijd had om over werk te denken (zie CGVS, p. 8-9). Hieruit blijkt dat u geen interesse had om een menswaardig bestaan uit te bouwen in Griekenland en dat u hiertoe geen stappen hebt ondernomen.

Ten slotte dient in verband met uw verklaringen dat u Griekenland verliet omdat uw vrouw er geen medische verzorging kon krijgen voor haar oogproblemen gezien jullie geen verblijfsdocumenten hadden (zie CGVS, p. 6-7), te worden opgemerkt dat u en uw vrouw ook in dit verband tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. Zo stelt u dat jullie naar een dokter in het vluchtelingenkamp gingen die uw vrouw oogdruppels gaf (zie CGVS, p. 7). Uw vrouw stelt echter dat ze geen oogdruppels kreeg, maar enkel oogzalf van haar dokter in Syrië (zie CGVS 1921494B, p. 11). U stelt eveneens dat jullie naar het ziekenhuis gingen en naar een organisatie die in medische hulp voorzag (zie CGVS, p. 7-8). Uw vrouw stelt echter tegenstrijdig dat jullie slechts tweemaal bij een dokter langsgingen en dat dit beide keren de dokter in het vluchtelingenkamp was (zie CGVS 1921494B, p. 9-10). Bovendien leggen jullie geen enkel document neer waaruit de nood aan medische behandeling voor uw echtgenote moet blijken.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart en die van uw vrouw tonen enkel aan dat jullie de Syrische nationaliteit hebben, wat in deze beslissing niet ter discussie staat. Ook uw familieboekje bevestigt enkel uw identiteit en uw huwelijk met uw vrouw, wat evenmin betwist wordt in deze beslissing.

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat u regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

De tweede bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Syrische nationaliteit te bezitten en bent geboren in Al-Sukhnah in de provincie Homs. In 2015 verliet u Al-Sukhnah samen met uw man nadat uw huis vernietigd was en uw zoon stierf in een bombardement. U vestigde zich gedurende twee jaar in Azaz in de provincie Aleppo. Toen het geweld zich ook naar daar verspreidde, verhuisde u naar Sarmada in de provincie Idlib. Vervolgens vertrok u in mei 2019 uit Syrië en vluchtte u via Turkije naar Griekenland. U verbleef één maand in een tent in een vluchtelingenkamp op het Griekse eiland Samos en huurde vervolgens nog één week een huis in Athene. U stelt dat u geen verzoek tot internationale bescherming indiende in Griekenland, maar dat ze enkel uw vingerafdrukken namen en een kort interview afnamen.

U verliet vervolgens Griekenland aangezien u er geen medische hulp kreeg voor uw oogproblemen en reisde naar België. U kwam hier aan op 12 augustus 2019 en diende op 19 augustus 2019 een verzoek tot internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder DVZ).

Ter ondersteuning van uw verzoek legt u volgende documenten neer: uw Syrische identiteitskaart, de Syrische identiteitskaart van uw man A.E. (...) en uw familieboekje.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard.

Uit de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u de vluchtelingenstatus hebt verkregen in Griekenland op 21.05.2019.

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren.

Er dient te worden vastgesteld dat u uw verzoek volledig steunt op de motieven die door uw echtgenoot ter zake werden uiteengezet. Het verzoek van uw echtgenoot werd niet-ontvankelijk verklaard. Eenzelfde beslissing voor u dringt zich dus op. De beslissing van uw echtgenoot luidt als volgt:

"In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat de omstandigheden in het vluchtelingenkamp ondraaglijk waren en dat uw vrouw geen toegang had tot de gezondheidszorg.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale

infrastructuren. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Ten eerste dient in verband met uw verzoek om internationale bescherming in België te worden vastgesteld dat u ondanks de informatie in uw administratief dossier, blijft volhouden dat u geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Griekenland noch dat u er een internationale beschermingsstatus zou hebben verkregen (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 20.12.2019, p. 5, 7, 8). Nochtans blijkt uit de informatie die door de Griekse asiel- en migratiediensten aan de Belgische asielinstanties werd overgemaakt, dat u en uw echtgenote op 21 mei 2019 internationale bescherming werden toegekend (zie CGVS, p. 5).

Bovendien komen ook uw verklaringen in verband met de verblijfsduur van u en uw gezin in Griekenland niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo verklaren u en uw echtgenote beiden dat jullie pas in mei 2019 uit Syrië zijn vertrokken (zie verklaring DVZ dd. 06.09.2019, punt 37 en zie verklaring DVZ W.F. (...) dd. 06.09.2019, punt 37). Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat er bij jullie reeds op 21 september 2017 vingerafdrukken werden afgenomen in Griekenland. Bovendien zijn ook uw eigen verklaringen wat betreft uw verblijfsduur in Griekenland tegenstrijdig. U verklaart voor de DVZ en het CGVS immers amper twee maanden in Griekenland te hebben verbleven en dat u daar in mei 2019 bent aangekomen en er op 8 juli 2019 alweer vertrok (zie verklaring CGVS, punt 37 en zie CGVS, p. 5). Volgens deze verklaringen kwam u dus in de lente in Griekenland aan en vertrok u er in de zomer. Het is dan ook vreemd dat u eveneens verklaart dat u en uw vrouw tijdens de winter op Samos anderhalve maand in een tent verbleven (zie CGVS, p. 4, 6). Uit het gegeven dat u en uw echtgenote onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen afleggen over jullie verblijfsduur in Griekenland en dat jullie ontkennen daar internationale bescherming te hebben genoten, blijkt dat jullie de Belgische asielinstanties geen zicht wensen te bieden op jullie werkelijke verblijfsomstandigheden in Griekenland.

Tevens blijkt ook uit de rest van uw verklaringen die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België hebt afgelegd, niet dat uw voorgehouden levensomstandigheden in Griekenland kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Verwijzend naar uw lekkende tent en het slechte eten in het tentenkamp in Samos, wordt opgemerkt dat u verklaart dat u na anderhalve maand in dit kamp terecht kon in een huurwoning in Athene, die u met de hulp van kennissen en verwanten kon bekostigen (zie CGVS, p. 4 en 9). Daarnaast blijkt uit de verklaringen die uw echtgenote voor de DVZ aflegde, dat jullie € 140 per maand overheidssteun genoten, hetgeen u ontkent (zie vragenlijst CGVS bij DVZ W.F. (...) dd. 18.11.2019, punt 3.5 en zie CGVS, p. 9).

Bovendien blijkt uit uw overige verklaringen dat u niet de intentie had om een leven op te bouwen in Griekenland. Zo stelt u, gevraagd naar de redenen voor uw vertrek uit Griekenland, als eerste dat u nooit de bedoeling had om in Griekenland te verblijven en dat u er op doorreis was (zie CGVS, p. 6). Gevraagd over uw verblijfsomstandigheden in Athene stelt u dat het een tijdelijk verblijf betrof en dat u toen bezig was met uw reis (zie CGVS p. 8). Gevraagd waarom u niet geprobeerd hebt een leven op te bouwen in Griekenland stelt u dat het nooit uw bedoeling is geweest om zich daar te settelen (ibid.). Gevraagd of u ooit gewerkt hebt in Griekenland, antwoordt u ontkennend. Gevraagd waarom niet stelt u dat u zich bezig hield met het regelen van uw reis en dat u daarom geen tijd had om over werk te

denken (zie CGVS, p. 8-9). Hieruit blijkt dat u geen interesse had om een menswaardig bestaan uit te bouwen in Griekenland en dat u hiertoe geen stappen hebt ondernomen.

Ten slotte dient in verband met uw verklaringen dat u Griekenland verliet omdat uw vrouw er geen medische verzorging kon krijgen voor haar oogproblemen gezien jullie geen verblijfsdocumenten hadden (zie CGVS, p. 6-7), te worden opgemerkt dat u en uw vrouw ook in dit verband tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. Zo stelt u dat jullie naar een dokter in het vluchtelingenkamp gingen die uw vrouw oogdruppels gaf (zie CGVS, p. 7). Uw vrouw stelt echter dat ze geen oogdruppels kreeg, maar enkel oogzalf van haar dokter in Syrië (zie CGVS 1921494B, p. 11). U stelt eveneens dat jullie naar het ziekenhuis gingen en naar een organisatie die in medische hulp voorzag (zie CGVS, p. 7-8). Uw vrouw stelt echter tegenstrijdig dat jullie slechts tweemaal bij een dokter langsgingen en dat dit beide keren de dokter in het vluchtelingenkamp was (zie CGVS 1921494B, p. 9-10). Bovendien leggen jullie geen enkel document neer waaruit de nood aan medische behandeling voor uw echtgenote moet blijken.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart en die van uw vrouw tonen enkel aan dat jullie de Syrische nationaliteit hebben, wat in deze beslissing niet ter discussie staat. Ook uw familieboekje bevestigt enkel uw identiteit en uw huwelijk met uw vrouw, wat evenmin betwist wordt in deze beslissing."

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

Ongeacht wat voorafgaat, kunt u een verzoek tot bevestiging van uw hoedanigheid van vluchteling indienen. Artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt dat de bevestiging van hoedanigheid van vluchteling kan worden aangevraagd op voorwaarde dat u regelmatig en zonder onderbreking sinds 18 maanden in België heeft verbleven en dat de duur van zijn verblijf niet om een welbepaalde reden werd beperkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de Minister op het feit dat u internationale bescherming werd verleend door Griekenland en dat u om die reden niet mag worden teruggezonden naar Syrië."

2. Het verzoekschrift

2.1. De verzoekende partijen voeren in hun verzoekschrift de schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) alsook van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Zij vragen de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen of hun status van erkend vluchteling in Griekenland hier op zijn minst te willen bevestigen, minstens de bestreden beslissingen te vernietigen en terug te sturen naar de commissaris-generaal voor verder onderzoek.

2.3. De verzoekende partijen voegen ter staving van hun betoog geen stukken of documenten bij het verzoekschrift.

3. Door partijen ter kennis gebrachte nieuwe elementen

Noch de verzoekende partijen, noch de verwerende partij brengen in de loop van onderhavige beroepsprocedure nieuwe elementen ter kennis van de Raad.

4. Over de gegrondheid van het beroep

4.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet alsook van de materiële motiveringsplicht, minstens de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering, en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel toe als volgt:

"Artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (Genève, 1951) definieert het begrip vluchteling. De vier elementen van deze definitie zijn de volgende:

1) zich buiten het land van herkomst bevinden;

Verzoekers verblijven nu reeds een half jaar hier in België;

2) een gegronde vrees voor vervolging hebben;

Hun vrees ten aanzien van zijn thuisland Syrië, staat hier niet ter discussie daar deze vrees nu zelfs blijkbaar werd erkend door de Griekse autoriteiten.

Hun vrees ten aanzien van de Griekse autoriteiten werd hierboven uitvoerig beschreven en betreft het gebrek aan effectieve bescherming, gebrek aan sociale-, juridische- en medische bijstand en hulp, gebrek aan materiële opvang, gebrek aan algemene informatie.

Wat heeft het voor nut van mensen te erkennen, maar ze daar niet van in kennis te stellen en/of hen dan niet van de nodige documenten te voorzien ?

Zonder deze documenten blijven deze mensen overal behandeld als zijnde illegalen. Kunnen ze zichzelf nergens registreren, niet beschermen, geen medische hulp verkrijgen en enkel illegaal werken met alle gevolgen van dien.

Dit kan men onmogelijk een effectieve bescherming noemen.

Verzoekers hebben inderdaad gelogen over de duur van hun verblijf in Griekenland, uit angst dat ze anders meteen teruggestuurd zouden worden.

Verzoekers bevestigen formeel de feiten zoals ze hierboven werden uiteengezet.

3) "omwille van ras, religie, nationaliteit, behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging".

4) de bescherming van het land van herkomst niet kunnen of niet willen inroepen.

Gelet op het voorgaande is het duidelijk dat ze zowel de bescherming van Syrië als die van Griekenland niet kunnen inroepen.

Verzoekers bevinden zich hier in België sinds eind augustus 2019.

Weliswaar vereist een gegrond vrees zowel een subjectief als een objectief element, doch vrees volstaat. De asielzoeker moet aantonen dat het risico voor vervolging bestaat, doch moet niet bewijzen dat de gevreesde vervolging ook effectief zal plaatsvinden of reeds plaats heeft gehad (Vanheule D., Vluchtelingen, Overzicht, Mys & Breesch, Gent, 1999, o.c., 21-22).

Het CGVS meent dat verzoekers het niet aannemelijk maken dat ze een persoonlijke vrees voor vervolging hebben of een reëel risico lopen op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Het CGVS is van oordeel dat verzoekers er niet in geslaagd zijn om een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Het CGVS haalt aan dat verzoekers de vluchtelingenstatus zouden hebben verkregen in Griekenland op datum van 21/05/2019.

Uit de feiten en het verhoor blijkt echter duidelijk dat ze niet op de hoogte waren van het feit dat ze de internationale bescherming hebben gekregen in Griekenland, daar ze zelfs niet wisten dat er daar een aanvraag lopende was, daar niemand hen dit ooit heeft gezegd, of uitgelegd heeft.

Het CGVS haalt aan dat de verklaringen van verzoekers tegenstrijdig zouden zijn daar meneer het zou hebben over oogdruppels, terwijl zijn vrouw het enkel over oogzalf zou hebben gehad ... serieus ?

Dit vormt een banaal en verwaarloosbaar element in het dossier, heeft wel betrekking op dezelfde problematiek en kan snel het gevolg zijn van een interpretatie- of vertaalfout.

Bovendien doet dit ook niets af van het feit dat mevrouw voor haar medische problematiek geen effectieve medische hulp kreeg en dat zij geen afspraak konden maken om een behoorlijke diagnose te kunnen laten stellen, bij gebrek aan documenten. Het product dat ze kreeg voor in haar ogen te doen, was zonder onderzoek te doen, en irriteerde bovendien mevrouw haar ogen dermate, dat ze bijna helemaal niet meer zag! Dus voor het geval je kan stellen dat het geven van zalf of gel of druppels voor in de ogen te doen een vorm van medische bijstand is, dan was ook deze geenszins effectief, integendeel!

In de beslissing stelt men dat verzoekers hun verklaringen over het zoeken naar medische hulp tegenstrijdig zijn.

Indien het CGVS meer zou doorgevraagd hebben, had al snel gebleken dat dit niet het geval was.

Mevrouw heeft enkele keren hulp gezocht, zoals zij tijdens het verhoor uitlegde, maar mevrouw kwam bijna de tent niet uit, mevrouw had het psychisch ook heel zwaar met het verlies van hun zoon en met het feit dat ze alles in Syrië zomaar hadden moeten achterlaten.

Meneer zocht op zijn beurt ook medische hulp voor haar, zonder dat zij daar bij was en daar zit het verschil.

Dat de bescherming in Griekenland niet actueel of ontoereikend zou zijn, lijkt bij deze dan ook meer als voldoende duidelijk en bewezen.

In de beslissingen van het CGVS stelt men ook dat verzoekers Griekenland hebben verlaten daar mevrouw geen medische hulp kreeg voor haar oogprobleem.

Als dat het enige is wat het CGVS onthouden heeft van het verhoor van meneer en mevrouw dan hebben ze dit dossier niet met de nodige aandacht behandeld.

Verzoekers hebben Griekenland verlaten :

- Omdat ze naar België wouden doorreizen.
- Omdat ze reeds van bij hun vertrek in Syrië naar België wouden doorreizen omwille van de familie van meneer die hier reeds erkend werd
- Omdat ze in Griekenland geen degelijke opvang krijgen, niet op sociaal vlak, niet op materieel vlak, niet op juridische vlak en ook op medisch vlak niet.
- Omdat de omstandigheden in Griekenland niet leefbaar waren, gelet op de erbarmelijke omstandigheden.
- Omdat ze tijdens hun verblijf in Griekenland geen documenten mochten ontvangen waaruit hun bescherming bleek, of waaruit hun recht op verblijf zou moeten blijken.
- Omdat er zich in Griekenland niet de minste opportuniteit voordeed om daar een nieuw leven te kunnen opstarten.

Omdat verzoekers de hulp van hun familie hier nodig hebben, om hun leven terug te kunnen hervatten, na het verlies van hun zoon, nadat ze alles verloren hebben in het bombardement van hun woning, nadat ze een ellelange vluchtweg hebben afgelegd alsook om de nodige medische hulp voor verzoekster te kunnen verkrijgen.

Het CGVS stelt dat verzoekers erkend werden als vluchteling in Griekenland.

Waar zijn de verblijfsdocumenten dan van verzoekers ? Zij hebben ze in ieder geval nooit gekregen of nooit geen info gekregen, waar ze die moesten gaan opeisen.

Het CGVS moet toch kunnen nagaan of er op naam van verzoekers werkelijke verblijfsdocumenten werden afgegeven ?

Uit andere dossiers bleek reeds duidelijk dat ook het afleveren van deze documenten in Griekenland zeer lang op zich laat wachten, en dat het haast onmogelijk is om ginder aan reisdocumenten te komen, ook al betaal je wat ze vragen.

Dus daar waar het CGVS in haar beslissingen stelt dat :

"Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit Uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken."

Heeft het CGVS het relaas van verzoekers niet zorgvuldig bekeken of heeft zij niet de nodige vragen aan verzoekers gesteld.

Verzoekers zijn, in Griekenland, nooit in kennis gesteld van het feit dat ze een asielaanvraag konden doen, laat staan gedaan zouden hebben.

Zij hebben nooit een positieven beslissing mogen ontvangen tijdens hun verblijf in Griekenland.

Zij hebben geen enkel document van de Griekse autoriteiten ontvangen, zodat ze van de rechten en voordelen die een asielzoeker zou genieten niet kunnen hebben of zelfs nog niet kunnen aanvragen !

Verder stelt het CGVS in haar beslissingen dat : "... de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden ..."

Griekenland slaagt er duidelijk niet in om steun en structuur te bieden. Het is daar steeds een vorm van noodopvang, zonder enige structuur.

Er zijn systematisch te weinig middelen om het grote aantal vluchtelingen daar op te vangen en dit hebben verzoekers ook werkelijk aan de lijve mogen ondervinden."

4.2. In zoverre de verzoekende partijen met het aanvoeren van de schending van de mogelijkheid tot het toetsen van de materiële motivering doelen op een schending van de formele motiveringsplicht, wijst de Raad erop dat voormelde motiveringsplicht tot doel heeft de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partijen de motieven van de bestreden beslissingen volledig kennen en inhoudelijk aanvechten. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motiveringen hen niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

4.3. De Raad stelt vooreerst vast dat de verzoekende partijen de bestreden beslissingen niet aanvechten noch betwisten waar terecht wordt aangegeven dat in hun hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten werden gerespecteerd en dat zij konden voldoen aan hun verplichtingen.

4.4. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen werden genomen op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, dat voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al dergelijke bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend.

Artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

(...)

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;".

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet stelt nog het volgende:

"Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire

beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming “niet-inoverwegingname” te vervangen door “niet-ontvankelijkheid” van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming.” (Parl. St. Kamer, 2016- 2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Deze praktijk is ingegeven door de betrachting om het verzoek om internationale bescherming van zij die reeds in een ander land internationale bescherming bekomen hebben op een meer efficiënte manier te behandelen en secundaire migratiestromen te voorkomen. Het betreft immers verzoeken om internationale bescherming waarvan kan worden vermoed dat de verzoeker geen nood heeft aan internationale bescherming in België precies omdat hij reeds in een ander land internationale bescherming geniet.

4.5. Zulks geldt in voorliggend geval, dat betrekking heeft op een situatie waarin de verzoekende partijen internationale bescherming genieten in een EU-lidstaat, *in casu* Griekenland. In de bestreden beslissing wordt immers op pertinente en correcte wijze geoordeeld ten aanzien van de eerste verzoekende partij dat *“Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. Uit de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u de vluchtelingenstatus hebt verkregen in Griekenland op 21.05.2019.”* en ten aanzien van de tweede verzoekende partij dat *“Uit de documenten in uw administratief dossier blijkt dat u de vluchtelingenstatus hebt verkregen in Griekenland op 21.05.2019.”*

De verzoekende partijen stellen zich de vraag wat voor nut het heeft mensen te erkennen, maar ze daar niet van in kennis te stellen en/of hen niet van de nodige documenten te voorzien. Zij wijzen erop dat zonder deze documenten deze mensen overal behandeld blijven als zijnde illegalen, ze zich nergens kunnen registreren, niet beschermen, geen medische hulp verkrijgen en enkel illegaal werken met alle gevolgen van dien, dat men dit onmogelijk een effectieve bescherming kan noemen. Zij stellen dat de verwerende partij aanhaalt dat zij de vluchtelingenstatus zouden hebben verkregen in Griekenland op 21 mei 2019, doch dat uit de feiten en het verhoor duidelijk blijkt dat ze niet op de hoogte waren van het feit dat ze de internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland, daar ze zelfs niet wisten dat er daar een aanvraag lopende was, daar niemand hen dit ooit heeft gezegd, of uitgelegd heeft. Betreffende het motief dat zij erkend werden als vluchteling in Griekenland, stellen de verzoekende partijen zich de vraag waar hun verblijfsdocumenten dan zijn, dat zij deze in ieder geval nooit gekregen hebben of nooit info hebben gekregen waar ze die moesten gaan opeisen. Zij betogen dat de verwerende partij toch moet kunnen nagaan of er op hun naam werkelijk verblijfsdocumenten werden afgegeven. Zij wijzen erop dat uit andere dossiers reeds duidelijk bleek dat ook het afleveren van deze documenten in Griekenland zeer lang op zich laat wachten en dat het haast onmogelijk is om ginder aan reisdocumenten te komen, ook al betaal je wat ze vragen. Volgens de verzoekende partijen heeft de verwerende partij hun relaas niet zorgvuldig bekeken en heeft zij niet de nodige vragen gesteld. Zij stellen dat zij in Griekenland nooit in kennis werden gesteld van het feit dat ze een asielaanvraag konden doen, laat staan dat ze dit gedaan zouden hebben, dat zij nooit een positieve beslissing hebben mogen ontvangen tijdens hun verblijf in Griekenland, dat zij geen enkel document van de Griekse autoriteiten hebben ontvangen, zodat ze van de rechten en de voordelen die een asielzoeker zou genieten niet hebben kunnen genieten of zelfs nog niet hebben kunnen aanvragen.

Uit een schrijven van 3 oktober 2019 van de Dublin Unit van Griekenland, dat zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoekende partijen bescherming als vluchteling hebben verkregen van de Griekse autoriteiten op 21 mei 2019 en dat zij op 8 augustus 2019 een verblijfsvergunning voor begunstigden van internationale bescherming hebben ontvangen geldig van 21 mei 2019 tot 20 mei 2022.

Met het herhalen van en volharden in hun verklaringen dat zij niet op de hoogte waren van het feit dat ze de internationale bescherming hebben verkregen in Griekenland, daar ze zelfs niet wisten dat er daar een aanvraag lopende was, daar niemand hen dit ooit heeft gezegd, of uitgelegd heeft, dat zij nooit in kennis werden gesteld van het feit dat ze een asielaanvraag konden doen, laat staan dat ze dit gedaan zouden hebben, dat zij nooit een positieve beslissing hebben mogen ontvangen tijdens hun verblijf in

Griekenland, dat zij geen enkel document van de Griekse autoriteiten hebben ontvangen, weerleggen noch ontkrachten de verzoekende partijen de objectieve informatie van de Griekse autoriteiten van 3 oktober 2019. Gelet op het feit dat uit de informatie van de Griekse autoriteiten niet enkel blijkt dat de verzoekende partijen de vluchtelingenstatus werden toegekend doch ook dat zij op 8 augustus 2019 een verblijfsvergunning hebben ontvangen, is het betoog van de verzoekende partijen waar zij zich de vraag stellen van het nut mensen te erkennen, doch hen hiervan niet op de hoogte te stellen en van documenten te voorzien, dat een dergelijke bescherming niet effectief is, en zich de vraag stellen waar hun verblijfsdocumenten dan zijn, dat zij deze in ieder geval nooit gekregen hebben of nooit info hebben gekregen waar ze die moesten gaan opeisen, dat de verwerende partij toch moet kunnen nagaan of er op hun naam werkelijk verblijfsdocumenten werd afgegeven en dat uit andere dossiers reeds duidelijk bleek dat ook het afleveren van deze documenten in Griekenland zeer lang op zich laat wachten en dat het haast onmogelijk is om ginder aan reisdocumenten te komen, ook al betaal je wat ze vragen, niet dienstig.

Waar de verzoekende partijen menen dat de verwerende partij hun relaas niet zorgvuldig heeft bekeken, gaan zij voorbij dat de verwerende partij uitdrukkelijk heeft gesteld dat de verzoekende partijen blijven volhouden dat zij geen verzoek tot internationale bescherming hebben ingediend in Griekenland en dat zij er geen internationale beschermingsstatus hebben verkregen, doch hieromtrent aldus heeft gemotiveerd dat nochtans uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partijen op 21 mei 2019 de internationale beschermingsstatus werden toegekend. De verzoekende partijen verduidelijken niet welke vragen de verwerende partij nog had dienen te stellen.

4.6. De verzoekende partijen brengen voorts geen informatie bij waaruit blijkt dat zij thans niet langer over internationale bescherming zouden beschikken in Griekenland. In dit verband stellen de bestreden beslissingen het volgende:

“Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herziening)), dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is.

Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).”

4.7. In zoverre de verzoekende partijen met hun betoog dat het duidelijk is dat ze de bescherming van Syrië niet kunnen invoeren, wensen aan te geven een vrees voor vervolging of een nood aan subsidiaire bescherming te hebben ten aanzien van het land van herkomst, met name Syrië, wordt er op gewezen dat de verzoeken om internationale bescherming van de verzoekende partijen als niet-ontvankelijk werden aangemerkt in toepassing van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op grond van de vaststelling dat aan de verzoekende partijen reeds internationale bescherming werd verleend in een andere EU-lidstaat. De verwijzing van de verzoekende partijen naar het feit dat zij de bescherming van Syrië niet kunnen invoeren, kan niet dienstig worden aangevoerd daar zulk een aspect niet het voorwerp noch de kern uitmaakt van de bestreden beslissingen.

4.8. Blijkens de voorbereidende werken, vormt artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet de omzetting van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU). De Europese wetgever heeft, in artikel 33, eerste lid van de richtlijn 2013/32/EU, geduid dat indien een lidstaat oordeelt dat een verzoek om internationale bescherming niet ontvankelijk is deze lidstaat niet verplicht is om te onderzoeken of de verzoeker in aanmerking komt voor internationale bescherming overeenkomstig de bepalingen van de richtlijn 2011/95/EU.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft zich in een arrest van 19 maart 2019, in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 uitgesproken over de precieze draagwijdte van artikel 33, tweede lid, a) van de richtlijn 2013/32/EU. Het Hof oordeelde als volgt:

“Artikel 33, lid 2, onder a), van richtlijn 2013/32 moet aldus worden uitgelegd dat het zich niet ertegen verzet dat een lidstaat krachtens de door die bepaling verleende bevoegdheid een verzoek om toekenning van de vluchtelingenstatus niet-ontvankelijk verklaart omdat aan de verzoeker in een andere lidstaat subsidiaire bescherming is verleend, wanneer de voorzienbare levensomstandigheden van die verzoeker als persoon die subsidiaire bescherming geniet in die andere lidstaat, hem niet blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. De omstandigheid dat personen die een dergelijke subsidiaire bescherming genieten, in die lidstaat geen bestaansondersteunende voorzieningen genieten of voorzieningen genieten die duidelijk beperkter zijn dan die welke in andere lidstaten worden geboden, zonder dat zij evenwel anders worden behandeld dan de onderdanen van die lidstaat, kan alleen dan leiden tot de vaststelling dat de verzoeker er wordt blootgesteld aan een dergelijk risico, wanneer die omstandigheid tot gevolg heeft dat de verzoeker vanwege zijn bijzondere kwetsbaarheid, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, zou terechtkomen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.”

De verwerende partij is, gelet op het voorgaande, niet gehouden om een aanvraag om internationale bescherming ten gronde te onderzoeken indien vaststaat dat aan de vreemdeling die dit verzoek indient reeds een dergelijke beschermingsstatus werd toegekend in een andere lidstaat van de Europese Unie, er niet kan worden besloten dat de geboden bescherming niet effectief is en niet blijkt dat de betrokken vreemdeling in die lidstaat wordt blootgesteld aan een ernstig risico op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM.

De Raad dient verder te benadrukken dat in het licht van het EU-acquis, gelet op het bereikte niveau van procedurele harmonisatie, evenals gezien het gegeven dat de Europese lidstaten allen partij zijn bij het EVRM en in beginsel bijzonder hoge normen inzake mensenrechten en bescherming van vluchtelingen in acht nemen, een vermoeden geldt dat een persoon die als vluchteling wordt erkend of die de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend door een lidstaat van de Europese Unie, er over voldoende of reële bescherming beschikt en zijn fundamentele rechten er niet zullen worden geschonden. Uitgaan van het tegendeel zou indruisen tegen het interstatelijk vertrouwensbeginsel en irreguliere secundaire migratiestromen binnen de EU in de hand werken. Hieruit volgt een vermoeden dat de verzoekende partij, die internationale bescherming geniet in Griekenland, er geen gegronde vrees voor vervolging heeft noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt; dat de verzoekende partij er een bijzondere bescherming tegen refoulement geniet; dat aan de status van de verzoekende partij een verblijfsrecht en daaraan gekoppelde rechten verbonden zijn inzake de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale voorzieningen, gezondheidszorg, huisvesting en integratievoorzieningen; dat de levensstandaard van de verzoekende partij er niet kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend en dat de geboden bescherming duurzaam van aard is.

In navolging van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, blijkt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen tussen EU-lidstaten vereist dat België, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat gaat dat Griekenland en alle andere lidstaten het Unierecht en met name de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen. Bijgevolg moet in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die een internationale bescherming genieten, in elke EU-lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Vluchtelingenverdrag en het EVRM (HvJ 19 maart 2019, *“Ibrahim e.a.”*, overweging 84-85 e.v.).

De verzoekende partijen kunnen aantonen dat het voormeld vermoeden niet speelt.

In navolging van het arrest van het Hof van Justitie van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, komt het aan de verzoekende partijen toe om de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in een andere EU-lidstaat werd verleend, *in casu* Griekenland, te weerleggen. Dit kunnen de verzoekende partijen slechts, door concreet aan te tonen dat de door Griekenland geboden bescherming, niet langer effectief of toereikend zou zijn, met name dat er in Griekenland sprake is van structurele of fundamentele tekortkomingen of tekortkomingen die bepaalde groepen van personen raken, die een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken waardoor de terugkeer van de verzoekende partijen naar Griekenland tot gevolg heeft dat zij vanwege hun bijzondere kwetsbaarheid, buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Deze toestand van zeer verregaande deprivatie bestaat wanneer de verzoekende partijen niet in staat zijn om te voorzien in hun meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte en hen in een toestand van achterstelling brengt die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Die drempel wordt dus niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 90 e.v.).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat bij de beoordeling van de situatie van personen die internationale bescherming werd verleend in Griekenland betreffende de toegang tot werkgelegenheid, onderwijs, sociale bijstand, gezondheidszorg of huisvesting in beginsel de omstandigheden van de Griekse onderdanen als maatstaf of standaard gelden en niet de standaarden die desgevallend van toepassing zijn in andere lidstaten van de EU. Net zoals niet iedere EU-onderdaan op gelijke wijze aanspraak kan maken op dergelijke voorzieningen, geldt dit immers eveneens voor vreemdelingen die internationale bescherming werd verleend binnen de EU. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Dit dient daarentegen op concrete wijze te worden aangetoond, rekening houdend met het gegeven dat óók de socio-economische mogelijkheden of perspectieven van de Griekse onderdanen problematisch en complex kunnen zijn op het vlak van bijvoorbeeld sociale huisvesting, sociale bijstand, gezondheidszorg of tewerkstelling.

De Raad benadrukt dat het duidelijk is dat de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van de verzoekende partijen in Griekenland van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan de verzoekende partijen toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kunnen beroepen op de bescherming die hen in Griekenland werd verleend, te weerleggen.

4.9. In het verzoekschrift betogen de verzoekende partijen dat Griekenland er duidelijk niet in slaagt om steun en structuur te bieden, dat het daar steeds een vorm van noodopvang betreft zonder enige structuur, dat er systematisch te weinig middelen zijn om het grote aantal vluchtelingen daar op te vangen en zij dit ook werkelijk aan de lijve hebben mogen ondervinden.

4.10. De verzoekende partijen gaan, in zoverre zij wijzen op hun persoonlijke ervaringen in Griekenland voorbij aan de volgende, pertinente en terecht, in de bestreden beslissingen opgenomen motivering:

"In dit geval hebt u geen elementen vermeld waaruit kan blijken dat u Griekenland hebt verlaten wegens een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van ernstige schade. In het kader van uw verzoek om internationale bescherming doet u uw levensomstandigheden in Griekenland gelden. In het bijzonder verklaart u dat de omstandigheden in het vluchtelingenkamp ondraaglijk waren en dat uw vrouw geen toegang had tot de gezondheidszorg.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden.

Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt de vluchtelingenstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

Ten eerste dient in verband met uw verzoek om internationale bescherming in België te worden vastgesteld dat u ondanks de informatie in uw administratief dossier, blijft volhouden dat u geen verzoek om internationale bescherming heeft ingediend in Griekenland noch dat u er een internationale beschermingsstatus zou hebben verkregen (zie notities van het persoonlijk onderhoud CGVS dd. 20.12.2019, p. 5, 7, 8). Nochtans blijkt uit de informatie die door de Griekse asiel- en migratiediensten aan de Belgische asielinstanties werd overgemaakt, dat u en uw echtgenote op 21 mei 2019 internationale bescherming werden toegekend (zie CGVS, p. 5).

Bovendien komen ook uw verklaringen in verband met de verblijfsduur van u en uw gezin in Griekenland niet overeen met de informatie waarover het CGVS beschikt. Zo verklaren u en uw echtgenote beiden dat jullie pas in mei 2019 uit Syrië zijn vertrokken (zie verklaring DVZ dd. 06.09.2019, punt 37 en zie verklaring DVZ W.F. (...)) dd. 06.09.2019, punt 37). Nochtans blijkt uit het administratief dossier dat er bij jullie reeds op 21 september 2017 vingerafdrukken werden afgenomen in Griekenland. Bovendien zijn ook uw eigen verklaringen wat betreft uw verblijfsduur in Griekenland tegenstrijdig. U verklaart voor de DVZ en het CGVS immers amper twee maanden in Griekenland te hebben verbleven en dat u daar in mei 2019 bent aangekomen en er op 8 juli 2019 alweer vertrok (zie verklaring CGVS, punt 37 en zie CGVS, p. 5). Volgens deze verklaringen kwam u dus in de lente in Griekenland aan en vertrok u er in de zomer. Het is dan ook vreemd dat u eveneens verklaart dat u en uw vrouw tijdens de winter op Samos anderhalve maand in een tent verbleven (zie CGVS, p. 4, 6). Uit het gegeven dat u en uw echtgenote onwaarschijnlijke en tegenstrijdige verklaringen afleggen over jullie verblijfsduur in Griekenland en dat jullie ontkennen daar internationale bescherming te hebben genoten, blijkt dat jullie de Belgische asielinstanties geen zicht wensen te bieden op jullie werkelijke verblijfsomstandigheden in Griekenland.

Tevens blijkt ook uit de rest van uw verklaringen die u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in België hebt afgelegd, niet dat uw voorgehouden levensomstandigheden in Griekenland kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden. Verwijzend naar uw lekkende tent en het slechte eten in het tentenkamp in Samos, wordt opgemerkt dat u verklaart dat u na anderhalve maand in dit kamp terecht kon in een huurwoning in Athene, die u met de hulp van kennissen en verwanten kon bekostigen (zie CGVS, p. 4 en 9). Daarnaast blijkt uit de verklaringen die uw echtgenote voor de DVZ aflegde, dat jullie € 140 per maand overheidssteun genoten, hetgeen u ontkent (zie vragenlijst CGVS bij DVZ W.F. (...)) dd. 18.11.2019, punt 3.5 en zie CGVS, p. 9).

Bovendien blijkt uit uw overige verklaringen dat u niet de intentie had om een leven op te bouwen in Griekenland. Zo stelt u, gevraagd naar de redenen voor uw vertrek uit Griekenland, als eerste dat u nooit de bedoeling had om in Griekenland te verblijven en dat u er op doorreis was (zie CGVS, p. 6). Gevraagd over uw verblijfsomstandigheden in Athene stelt u dat het een tijdelijk verblijf betrof en dat u toen bezig was met uw reis (zie CGVS p. 8). Gevraagd waarom u niet geprobeerd hebt een leven op te bouwen in Griekenland stelt u dat het nooit uw bedoeling is geweest om zich daar te settelen (ibid.).

Gevraagd of u ooit gewerkt hebt in Griekenland, antwoordt u ontkennend. Gevraagd waarom niet stelt u dat u zich bezig hield met het regelen van uw reis en dat u daarom geen tijd had om over werk te denken (zie CGVS, p. 8-9). Hieruit blijkt dat u geen interesse had om een menswaardig bestaan uit te bouwen in Griekenland en dat u hiertoe geen stappen hebt ondernomen.

Ten slotte dient in verband met uw verklaringen dat u Griekenland verliet omdat uw vrouw er geen medische verzorging kon krijgen voor haar oogproblemen gezien jullie geen verblijfsdocumenten hadden (zie CGVS, p. 6-7), te worden opgemerkt dat u en uw vrouw ook in dit verband tegenstrijdige verklaringen hebben afgelegd. Zo stelt u dat jullie naar een dokter in het vluchtelingenkamp gingen die uw vrouw oogdruppels gaf (zie CGVS, p. 7). Uw vrouw stelt echter dat ze geen oogdruppels kreeg, maar enkel oogzalf van haar dokter in Syrië (zie CGVS 1921494B, p. 11). U stelt eveneens dat jullie naar het ziekenhuis gingen en naar een organisatie die in medische hulp voorzag (zie CGVS, p. 7-8). Uw vrouw stelt echter tegenstrijdig dat jullie slechts tweemaal bij een dokter langsgingen en dat dit beide keren de dokter in het vluchtelingenkamp was (zie CGVS 1921494B, p. 9-10). Bovendien leggen jullie geen enkel document neer waaruit de nood aan medische behandeling voor uw echtgenote moet blijken.

Gelet op de voorgaande vaststellingen, dient er te worden vastgesteld dat uw basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat uw levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

De door u voorgelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande vaststellingen. Uw identiteitskaart en die van uw vrouw tonen enkel aan dat jullie de Syrische nationaliteit hebben, wat in deze beslissing niet ter discussie staat. Ook uw familieboekje bevestigt enkel uw identiteit en uw huwelijk met uw vrouw, wat evenmin betwist wordt in deze beslissing."

4.11. De verzoekende partijen stellen dat zij inderdaad gelogen hebben over de duur van hun verblijf in Griekenland, uit angst dat ze anders meteen teruggestuurd zouden worden. Door het louter erkennen dat men gelogen heeft over de duur van het verblijf in Griekenland, tonen de verzoekende partijen geenszins aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze gesteld heeft dat de verzoekende partijen, gelet op het feit dat zij onwaarachtige en tegenstrijdige verklaringen afleggen over hun verblijfsduur in Griekenland, de Belgische asielinstanties geen zicht wensen te bieden op hun werkelijke verblijfsomstandigheden in Griekenland. Bovendien wordt dit niet enkel afgeleid uit de onwaarachtige en tegenstrijdige verklaringen over hun verblijfsduur in Griekenland, doch ook uit het feit dat, niettegenstaande de duidelijke gegevens in het administratief dossier dat de verzoekende partijen een beschermingsstatus hebben verworven in Griekenland, de verzoekende partijen dit ontkennen. In zoverre de verzoekende partijen kritiek voeren op voormeld motief – betreffende het ontkennen van het genieten van internationale bescherming in Griekenland – kan verwezen worden naar wat hieromtrent wordt gesteld in punt 4.5.

4.12. Betreffende de tegenstrijdigheden in hun verklaringen betreffende de oogdruppels, stellen de verzoekende partijen dat de tegenstrijdigheid er volgens de commissaris-generaal uit bestaat dat de eerste verzoekende partij gewag maakt van oogdruppels terwijl de tweede verzoekende partij het zou hebben gehad over oogzalf, dat dit een banaal en verwaarloosbaar element vormt, dat dit wel betrekking heeft op dezelfde problematiek en snel het gevolg kan zijn van een interpretatie- of vertaalfout. De verzoekende partijen vervolgen dat dit bovendien niets af doet aan het feit dat de tweede verzoekende partij voor haar medische problematiek geen effectieve medische hulp kreeg en dat zij geen afspraak konden maken om een behoorlijke diagnose te kunnen laten stellen, bij gebrek aan documenten. Zij wijzen erop dat het product dat de tweede verzoekende partij kreeg voor de ogen gebeurde zonder onderzoek en bovendien de ogen irriteerde dermate dat ze bijna niets meer zag. De verzoekende partijen menen dan ook in zoverre kan gesteld worden dat zalf, gel of oogdruppels een vorm van medische bijstand is, dit geenszins effectief is, integendeel. Aangaande de tegenstrijdigheden in hun verklaringen betreffende het zoeken naar medische hulp, betogen de verzoekende partijen dat indien de verwerende partij zou doorgevraagd hebben, snel had gebleken dat dit niet het geval was. Zij stellen dat de tweede verzoekende partij een aantal keren hulp zocht, zoals zij tijdens het gehoor uitlegde, maar dat zij bijna haar tent niet uitkwam, dat zij het psychisch ook heel zwaar had met het verlies van hun zoon en met het feit dat ze alles in Syrië zomaar hadden moeten achterlaten, dat de eerste verzoekende partij op haar beurt ook medische hulp voor de tweede verzoekende partij zocht zonder dat zij daar bij was. Daar zit volgens de verzoekende partijen het verschil. De verzoekende

partijen menen dan ook dat het voldoende duidelijk en bewezen is dat de bescherming in Griekenland niet actueel of ontoereikend is.

De verzoekende partijen kunnen niet gevolgd worden waar zij stellen dat de tegenstrijdigheid er volgens de commissaris-generaal uit bestaat dat de eerste verzoekende partij gewag maakt van oogdruppels terwijl de tweede verzoekende partij het zou hebben gehad over oogzalf, dat dit een banaal en verwaarloosbaar element vormt en dit wel betrekking heeft op de dezelfde problematiek. Immers blijkt uit de bestreden beslissingen dat de tegenstrijdigheid niet enkel wordt afgeleid uit de vermelding van oogdruppels door de eerste verzoekende partij en van oogzalf voor de tweede verzoekende partij, doch uit het feit dat de eerste verzoekende partij verklaarde dat zij naar een dokter gingen in het vluchtelingenkamp die haar vrouw oogdruppels gaf terwijl de tweede verzoekende partij verklaarde geen oogdruppels te krijgen, dat zij oogzalf kreeg van haar dokter in Syrië. Het feit dat de tegenstrijdigheid oogdruppels/oogzalf het gevolg zou zijn van een interpretatie- of vertaalfout, doet geen afbreuk aan de vaststellingen dat de eerste verzoekende partij verklaarde oogmedicatie te hebben ontvangen bij de dokter in het vluchtelingenkamp en de tweede verzoekende partij verklaarde oogmedicatie te hebben gekregen van de dokter in Syrië en verder stelt niet geholpen te zijn geweest in Griekenland voor haar oogproblemen, doch dat enkel gesteld werd door de dokter in het vluchtelingenkamp dat zij een oogarts en een operatie nodig had en diende weg te gaan (gehoor vrouw, p. 9-11). Bovendien stelt de Raad vast, zo blijkt uit de bestreden beslissingen, dat dit niet de enige tegenstrijdigheid betreft aangaande het zoeken naar of het verkrijgen van medische hulp. In de bestreden beslissingen wordt er ook op gewezen dat de eerste verzoekende partij verklaarde dat zij naar het ziekenhuis gingen en naar een organisatie die medische hulp voorzag, terwijl de tweede verzoekende partij verklaarde dat zij maar twee maal bij de dokter in het vluchtelingenkamp langsgingen. Uit het gehoor van de verzoekende partijen blijkt dat de eerste verzoekende partij verklaard heeft dat zij naar het ziekenhuis ging en uitgelegd heeft dat zij dringend hulp nodig hadden, maar ze hen niet wilden binnenlaten daar ze geen documenten hadden en geen asielaanvragers waren, dat dit in Athene was, dat zij op het eiland hoorde dat er enkel een huisarts was, dat zij naar de kleine praktijk in het centrum op het eiland gingen en oogdruppels werden gegeven aan haar vrouw, dat ze gevraagd heeft voor een oogarts en psychiater, doch dat ze antwoorden dat er enkel een huisarts was, dat zij ooit naar een organisatie met medische diensten en een arts ging en dat deze haar niet heeft opgevangen, dat zij zeiden dat zij een gespecialiseerde arts nodig had en dat zij daarvoor documenten nodig had, dat een doorverwijzing dus niet mogelijk was (gehoor man, p. 7-8), terwijl de tweede verzoekende partij verklaart dat zij naar de dokter ging in het kamp maar niet binnen mocht, dat ze niet naar een andere dokter is geweest, dat zij geen medische hulp gezocht heeft in Athene omdat ze dat niet kon doen, daar ze er waren om te vertrekken en zij geen afspraak kon maken en op consultatie gaan, dat zij hiervoor niet genoeg geld had, dat ze zo vlug mogelijk weg wilden uit Griekenland, dat zij niet naar organisaties is geweest die haar konden helpen medische hulp te krijgen, dat zij niet op hun gemak waren, dat ze geen organisaties of autoriteiten gecontacteerd hebben of mensen in het kamp om informatie hebben gevraagd over medische hulp, dat zij alleen naar die arts in het kamp gingen, die je van ver aankeek en liet vertrekken, dat zij bij haar aankomst naar die arts ging en een tijdje later opnieuw omdat zij niet meer goed kon zien, dat zij maar twee keer bij de arts langsging (gehoor vrouw, p. 9-10). Gelet op voormelde vaststellingen kunnen de verzoekende partijen niet dienstig laten uitschijnen dat de tegenstrijdigheden in hun verklaringen betreffende het zoeken naar medische hulp, te wijten zou zijn aan een het feit dat de eerste verzoekende partij hulp zocht zonder dat de tweede verzoekende partij aanwezig was en dit zou hebben gebleken indien de verwerende partij had doorgevraagd. Immers verklaart de eerste verzoekende partij dat het ziekenhuis hen niet wou binnenlaten en antwoordde de tweede verzoekende partij op de vraag of ze geen organisaties gecontacteerd hebben of autoriteiten of mensen in het kamp om info over medische hulp, dat zij dit niet hebben gedaan, dat ze alleen naar de arts in het kamp gingen.

Gelet op de vastgestelde tegenstrijdigheden betreffende het zoeken naar medische hulp en het verkrijgen van medicatie, die door de verzoekende partijen met hun betoog niet weerlegd, noch ontkracht worden, en gelet op het niet voorleggen van enig bewijs van een medische problematiek, kan aldus geen geloof gehecht worden aan het betoog van de verzoekende partijen waar zij stellen dat de tweede verzoekende partij voor haar medische problematiek geen effectieve medische hulp kreeg en dat zij geen afspraak konden maken om een behoorlijke diagnose te kunnen laten stellen, bij gebrek aan documenten, dat het product dat de tweede verzoekende partij kreeg voor de ogen gebeurde zonder onderzoek en bovendien de ogen irriteerde dermate dat ze bijna niets meer zag, dat de verkregen medische bijstand dus niet effectief is. Door het enkel herhalen van hun afgelegde verklaringen en te volharden in hun verklaring dat zij geen effectieve medische hulp kregen, weerleggen, noch ontkrachten zij de motieven betreffende de vastgestelde tegenstrijdigheden en

betreffende het niet voorhanden zijn van enig bewijs van nood aan medische behandeling voor de tweede verzoekende partij.

In tegenstelling tot wat de verzoekende partijen voorhouden, tonen zij geenszins *in concreto* aan dat het voldoende duidelijk en bewezen is dat de bescherming in Griekenland niet actueel of ontoereikend is. Bovendien weerleggen zij geenszins het motief dat zij geen enkel document hebben neergelegd waaruit blijkt dat de tweede verzoekende partij nood heeft aan een medische behandeling. De Raad stelt hierbij vast dat een dergelijk document ook niet wordt gevoegd bij het verzoekschrift of wordt neergelegd ter terechtzitting.

4.13. Daarnaast betogen de verzoekende partijen nog dat in de bestreden beslissingen gesteld wordt dat de verzoekende partijen Griekenland hebben verlaten daar de tweede verzoekende partij geen medische hulp kreeg voor haar oogproblemen, dat indien dat het enige is wat de verwerende partij onthouden heeft van de gehoren, zij het dossier niet met de nodige aandacht heeft behandeld. De verzoekende partijen betogen dat zij Griekenland hebben verlaten omdat zij naar België wouden doorreizen, daar ze reeds van bij hun vertrek in Syrië naar België wouden doorreizen omwille van de familie van de eerste verzoekende partij die hier reeds werd erkend, omdat ze in Griekenland geen degelijke opvang krijgen, niet op sociaal vlak, niet op materieel vlak, niet op juridisch vlak en niet op medisch vlak, omdat de omstandigheden in Griekenland niet leefbaar waren, gelet op de erbarmelijke omstandigheden, omdat ze tijdens hun verblijf in Griekenland geen documenten mochten ontvangen waaruit hun bescherming bleek, of waaruit hun recht op verblijf zou moeten blijken, omdat er zich in Griekenland niet de minste opportuniteit voordeed om daar een nieuw leven te kunnen opstarten, omdat zij de hulp van hun familie hier nodig hebben, om hun leven terug te kunnen hervatten, na het verlies van hun zoon, nadat ze alles verloren hebben in het bombardement van hun woning, nadat ze een ellelange vluchtweg hebben afgelegd alsook om de nodige medische hulp voor de tweede verzoekende partij te verkrijgen.

De Raad stelt vast dat uit de motieven van de bestreden beslissingen geenszins blijkt dat de verwerende partij enkel heeft weerhouden dat zij Griekenland hebben verlaten omdat de tweede verzoekende partij geen medische hulp kreeg voor haar oogprobleem, of dat de aangevoerde medische problematiek van de tweede verzoekende partij het enige is wat de verwerende partij heeft onthouden van de gehoren, zodat de verzoekende partijen niet aantonen dat de verwerende partij het dossier niet met de nodige aandacht heeft behandeld. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissingen, meer bepaald in het feitenrelaas, dat verzoekende partijen Griekenland verlieten omdat de tweede verzoekende partij er geen medische hulp kreeg, doch ook bij de motivering van de beslissingen, dat de verzoekende partijen de levensomstandigheden in Griekenland laten gelden bij hun verzoek om internationale bescherming, dat zij 'in het bijzonder' verklaren dat de omstandigheden in het vluchtelingenkamp ondraaglijk waren en dat de tweede verzoekende partij geen toegang had tot gezondheidszorg. Hieromtrent wordt gesteld in de bestreden beslissingen dat niet blijkt dat de voorgehouden levensomstandigheden in Griekenland kunnen beschouwd worden als onmenselijk of vernederend, dat zij verklaarden dat zij na anderhalve maand in een kamp in een huurwoning in Athene terecht konden, dat zij die met hulp van vrienden en verwanten konden bekostigen en dat zij, volgens de verklaringen van de tweede verzoekende partij, 140EUR per maand overheidssteun genoten. Daarnaast wordt in de bestreden beslissingen ook ingegaan op het feit dat uit hun verklaringen blijkt dat de verzoekende partijen niet de intentie hadden om een leven op te bouwen in Griekenland, dat zij verklaarden op doorreis te zijn, dat ze nooit de bedoeling hadden om in Griekenland te verblijven, waaromtrent wordt gemotiveerd dat blijkt dat de verzoekende partijen geen interesse hadden om een menswaardig bestaan uit te bouwen in Griekenland en dat zij hiertoe geen stappen ondernomen hebben. In de bestreden beslissingen wordt besloten, na te zijn ingegaan op de voorgehouden medische problematiek van de tweede verzoekende partij en het voorgehouden gebrek aan medische hulp, dat kan vastgesteld worden dat hun basisrechten als personen die internationale bescherming genieten, gegarandeerd zijn in Griekenland en dat hun levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. In de bestreden beslissingen wordt voorts ook gemotiveerd over de verklaringen van de verzoekende partijen dat zij in Griekenland geen internationale beschermingsstatus hebben verkregen, waarbij vastgesteld wordt dat dit wordt tegengesproken door de stukken van het administratief dossier.

Waar de verzoekende partijen lijken te menen dat de verwerende partij gehouden was rekening te houden, bij haar beoordeling, met het feit dat zij de hulp van de familie hier nodig hebben om hun leven te kunnen hervatten na het verlies van hun zoon en nadat ze alles verloren hebben in het bombardement van hun woning en nadat ze een ellelange vluchtweg hebben afgelegd, stelt de Raad

vooreerst vast dat de verzoekende partijen nooit uitdrukkelijk hebben verklaard dat zij de hulp van de familie hier nodig hebben, zodat het de verwerende partij niet ten kwade kan worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden of hieromtrent niet te hebben gemotiveerd. Bovendien, in zoverre uit de verklaringen van de verzoekende partijen wel degelijk zou kunnen afgeleid worden dat zij gewezen hebben op hun nood aan hulp van de familie hier, wijst de Raad er evenwel op dat het doel van de procedure om internationale bescherming is om na te gaan of de vreemdeling bescherming nodig heeft tegen mogelijke vervolgingen in het land van herkomst omwille van één van de in het Verdrag van Genève vermelde gronden of ingevolge het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in geval van een terugkeer ernaartoe. *In casu* tonen de verzoekende partijen evenwel geen nood aan internationale bescherming in België aan nu zij reeds internationale bescherming genieten in een ander land van de Europese Unie en zij niet aantonen dat de aldaar verleende internationale bescherming niet (langer) effectief of toereikend zou zijn. Gelet op voorgaande vaststellingen maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat het de verwerende partij in het kader van haar beoordeling toekwam rekening te houden met eventuele verklaringen betreffende de nood aan bijstand door in België aanwezige familieleden.

4.14. Gelet op het voorgaande slagen de verzoekende partijen er niet in om de motieven de ontkrachten of te weerleggen.

Waar de verzoekende partijen aldus nog stellen dat Griekenland er duidelijk niet in slaagt om steun en structuur te bieden, dat het daar steeds een vorm van noodopvang betreft zonder enige structuur, dat er systematisch te weinig middelen zijn om het grote aantal vluchtelingen daar op te vangen, maken zij dit aldus niet concreet aannemelijk en beperkten zij zich tot een algemeen betoog. Een dergelijk algemeen betoog volstaat allerminst. De Raad wijst erop dat dit betoog niet gestaafd wordt met enige concrete landeninformatie. Bovendien, situaties brengen geen zeer verregaande materiële deprivatie met zich mee wanneer de verzoekende partijen niet in een situatie terechtkomen die zo ernstig is dat hun toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, ook al wordt de situatie gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke achteruitgang van de levensomstandigheden (HvJ 19 maart 2019, "*Ibrahim e.a.*", overweging 91).

De verzoekende partijen slagen er aldus in het verzoekschrift niet in om de vaststellingen in de bestreden beslissingen *in concreto* te weerleggen en om aan te tonen dat zij bij een terugkeer naar Griekenland buiten hun wil en hun persoonlijke keuzes om in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zullen terechtkomen. Het louter opnieuw wijzen op hun verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud zijn niet van die aard om afbreuk te doen aan de voormelde vaststelling.

4.15. De verzoekende partijen hebben niet aangetoond dat zij in Griekenland moeilijkheden of incidenten met de daar aanwezige autoriteiten, overheden of burgerbevolking hebben gekend die kunnen worden aangemerkt als daden van vervolging of ernstige schade. Zij brengen aldus geen argumenten bij die een overtuigende, concrete aanwijzing vormen van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade in hun hoofde en ten overstaan van Griekenland. De Raad merkt verder op dat Griekenland als EU-lidstaat gebonden is aan het EU-acquis dat voorziet in (minimum)normen inzake rechten en voordelen die verbonden zijn aan de beschermingsstatus van de verzoekende partijen en waarvan zij gebruik kunnen maken. Aldus kan er worden vanuit gegaan dat de fundamentele rechten van de verzoekende partijen er verzekerd zijn, dat de geboden bescherming in wezen doeltreffend is, dat Griekenland het non-refoulement beginsel naleeft en dat de levensstandaard van de verzoekende partijen in Griekenland niet gekwalificeerd kan worden als zijnde vervolging of ernstige schade. De verzoekende partijen slagen er, mede gelet op het voorgaande, geenszins in om het tegendeel aan te tonen. Hun beweringen inzake de toestand in Griekenland (voor internationaal beschermden), staven zij in het geheel niet. Zij tonen bovendien niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd waren om in Griekenland in hun elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen en aldus dat de levensomstandigheden waarin zij in Griekenland vertoefden een schending uitmaakten van hun fundamentele rechten of dat er heden in hun hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten hun wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zullen komen. Er zijn evenmin aanwijzingen dat de verzoekende partijen verhinderd zouden zijn om opnieuw tot het grondgebied van Griekenland te worden toegelaten. De situatie van de verzoekende partijen als personen die internationale bescherming genieten verschilt bovendien fundamenteel van de situatie van de personen die om internationale bescherming verzoeken. Als personen die internationale bescherming genieten, hebben zij binnen de EU immers een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van

de EU zijn er ook een verblijfsrecht en diverse rechten en voordelen op het gebied van toegang tot werk, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden met hun status. Het feit dat de algemene economische toestand in de lidstaten van de EU verschillend is, ondermijnt deze vaststelling niet. Niet alle ingezetenen van de EU hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, werk en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de EU genieten. De vaststelling dat er tussen de EU-lidstaten verschillen bestaan in de mate waarin aan personen met internationale bescherming rechten worden toegekend en zij deze kunnen doen gelden, impliceert bijgevolg geenszins zonder meer een vervolging noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade.

4.16. De Raad besluit dat verzoekende partijen niet *in concreto* aannemelijk maken dat de bescherming die hen in Griekenland wordt verleend ontoereikend zou zijn, noch dat zij er een risico lopen op vervolging in de Vluchtelingenrechtelijke zin of op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen geen elementen aanbrengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland.

4.17. Waar verzoekende partijen aanvoeren dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissingen en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoekende partijen tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2019 de kans kregen om de redenen van hun verzoek om internationale bescherming omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Arabisch en bijgestaan door hun advocaat. Zij werden tijdens dit persoonlijk onderhoud tevens gewezen op de vaststelling dat hen reeds internationale bescherming in Griekenland was toegekend en kregen de kans om redenen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kunnen beroepen op de bescherming die hen reeds werd toegekend in Griekenland. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partijen op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. X; RvS 28 november 2006, nr. X). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

4.18. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt.

De middelen zijn ongegrond.

4.19. De verzoekende partijen vragen *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissingen te vernietigen.

De Raad wijst erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de commissaris-generaal houdende niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU-lidstaat) te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen de verzoekende partijen echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Evenmin wordt aangetoond dat er ernstige aanwijzingen zijn dat de verzoekende partijen in aanmerking komen voor de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig augustus tweeduizend twintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. VERMANDER